Temps Ordinari - La Santíssima Trinitat

Per Administrador el dg., 22/05/2016 - 09:00

Pr 8,22-31
Rm 5,1-5
Jn 16,12-15

Avui, després del cicle pasqual que es va cloure amb la celebració de la Penrecosta, celebrem la solemnitat de la Santíssima Trinitat. Una festa que a vegades hom diu que és 'complicada', que 'és difícil d'entendre'. Però les lectures d'avui ens poden ajudar a veure que el que celebrem és molt gran i central per la nostra fe.

1) Un Déu que és amor

Els cristians diem, sovint sense pensar-hi massa, que “Déu és amor”, reproduint la solemne afirmació de sant Joan. Sí, Déu és amor, això diem. Però, per poc que aprofundim aquesta afirmació, podem pensar: si Déu és amor, què és el que estima? No es pot 'ser amor' sense res per estimar… seria veritablement trist ser amor i no tenir res per estimar… Per això ja des d'antic la tradició cristiana ha entrellucat que un Déu amor s'adiu molt amb un Déu comunitat, un Déu que no és solipsista, sinó comunitat d'amor.

Avui el que celebrem és que Déu sap què és l'amor, perquè en el seu si hi ha comunitat d'amor, d'estimació, de donació contínua, de comunicació constant.

Segurament tots tenim present la icona de la Trinitat de Rublev, aquella on estan tres personatges al voltant d'una taula, en la que hi ha quelcom que representa el món. Els tres personatges representen la Trinitat, aquesta comunitat d'amor, que es visibilitza per la mútua reverència que es tenen uns als altres, per la mirada còmplice i d'estimació que s'intercanvien.

Potser avui podem veure que la Trinitat és la festa del Déu que és amor, perquè Ell mateix és comunitat d'amor.

2) Un Déu que ha creat el món per amor i amb gaudi

En la mateixa icona de Rublev es veu com enmig de la taula hi ha un objecte, que representa el món. Tots tres personatges estan asseguts al voltant d'aquest objecte que representa el món. I un d'ells està amb la mà beneint aquest món, el nostre món. I és que, en efecte, un Déu que és amor sempre busca com estimar més, surt de si mateix per estimat allò que ha fet, el nostre món.

La primera lectura ens mostra, d'una manera ben poètica i bonica, com Déu, el Senyor, ha creat el nostre món amb deler, amb goig, fins i tot amb aquesta preciosa imatge del joc: “jo era al seu costat com un deixeble preferit, feia les seves delícies cada dia, jugava contínuament a la seva presència, jugava per tota la terra i compartia amb els homes les meves delícies”. Quina imatge més preciosa, d'aquest Déu creador que no és un creador seriós i autoritari, sinó que és joguener i que fa les seves delícies amb nosaltres...

Em puc preguntar, si descobrir aquest Déu que es complau en el nostre món, que se l'estima, que ens recorda també la dimensió joiosa de l'existència, no em demana a mi estimar també el nostre món, veure les seves meravelles, gaudir-ne profundament i lloar Déu per la seva creació tan preciosa... I em puc preguntar també, si aquesta mirada estimativa del món no em demana també guarir les seves ferides, acostar-me a les persones que ho passen malament, perquè elles visquin també aquest goig del Creador. Potser estem cridats a estimar tant el món que, com Jesús, donem la nostra vida, el nostre temps, els nostres esforços, a cuidar-lo, especialment cuidar les persones que es troben en situacions doloroses.

3) Un Déu que ens construeix i reconstrueix

La segona lectura, de la Carta als Romans, ens parla d'esperança. Si hem vist que Déu és amor, si hem contemplat com ha creat el món estimant-lo i gaudint d'ell, i encara hem considerat com això ens demana ajudar i convertir el nostre amor en servei als més vulnerables, els més pobres, els oblidats, ara veurem com se'ns convida a l'esperança.

En efecte, de vegades ens pot passar que veiem que el patiment del nostre món és tan gran que nosaltres ben poca cosa podem fer. Potser podem pensar que això que Déu és amor és pura poesia, que no ens afecta, perquè els nostres esforços poca cosa poden fer.

Doncs bé, sant Pau ens diu que sí, que tindrem proves, dificultats, que hem de lluitar... però que no hem de perdre l'esperança. I ho diu així de bé: “les proves ens fan constants en el sofriment, la constància obté l'aprovació de Déu, l'aprovació de Déu dóna esperança, i l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en nosaltres el seu amor”. Sí, veiem aquest camí de proves, sofriment, però que ens porta a l'aprovació de Déu, l'esperança que no falla, l'Esperit que ens dóna les forces per resistir i avançar.

Demanem al Senyor que vessi sobre els nostres cors aquest Esperit vivificador que ens pot donar la constància i l'esperança que necessitem per servir i estimar en tot els nostres germans/es, especialment els més necessitats. Que el Déu Amor mogui els

nostres cors al compromís joiós de l'amor en les nostres vides. Amén.

ETIQUETES
CREACIÓ GAUDI AMOR ESPERANÇA